

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 50/21
Luxemburg, 25 martie 2021

Hotărârile în cauzele C-152/19 P și C-165/19 P
Deutsche Telekom AG și Slovak Telekom a.s.

Curtea respinge recursurile introduse de Slovak Telekom și de Deutsche Telekom împotriva hotărârilor Tribunalului referitoare la practicile anticoncurențiale de pe piața slovacă a telecomunicațiilor

Amenda de 38 061 963 de euro, la care sunt obligate în solidar aceste două societăți, și cea care se ridică la 19 030 981 de euro, la care este obligată numai Deutsche Telekom, rămân, așadar, neschimbate

Slovak Telekom a.s. (ST) oferă, în calitate de operator de telecomunicații tradițional din Slovacia, servicii de mare viteză prin rețelele sale fixe din cupru și din fibră optică. Rețelele ST cuprind de asemenea „bucă locală”, și anume liniile fizice care conectează, pe de o parte, priza telefonică a abonatului și, pe de altă parte, repartitorul principal din rețeaua de telefonie fixă.

În urma unei analize a pieței sale naționale, autoritatea slovacă de reglementare în materie de telecomunicații a adoptat, la 8 martie 2005, o decizie în care a desemnat ST drept operatorul care are o putere semnificativă pe piața angro pentru accesul neîngrădit la buclă locală. În consecință, ST a fost obligată, în temeiul cadrului de reglementare al Uniunii¹, să acorde operatorilor alternativi accesul la buclă locală al cărei proprietar este, permițând astfel unor noi veniți pe piață să utilizeze această infrastructură în vederea oferirii propriilor servicii utilizatorilor finali.

La 15 octombrie 2014, Comisia a adoptat o decizie de sancționare a ST și a societății sale mamă, Deutsche Telekom AG (DT), pentru că a abuzat de poziția sa dominantă pe piața slovacă a serviciilor de internet de mare viteză, atunci când a limitat accesul operatorilor alternativi la buclă sa locală între anul 2005 și anul 2010 (denumită în continuare „decizia în litigiu”). Comisia reproșa în special ST și DT încălcarea articolului 102 TFUE prin stabilirea unor modalități și a unor condiții inechitabile în oferta sa de referință în materie de acces neîngrădit la buclă sa locală și că a aplicat tarife inechitabile care nu permiteau unui operator la fel de eficient să reproducă serviciile cu amănuntul oferite de ST fără a suporta pierderi. Pentru acest motiv, Comisia a aplicat o amendă de 38 838 000 de euro în solidar în sarcina ST și DT, precum și o amendă de 31 070 000 de euro în sarcina DT.

Prin Hotărârile din 13 decembrie 2018, Deutsche Telekom/Comisia și Slovak Telekom/Comisia², Tribunalul Uniunii Europene a anulat în parte decizia în litigiu stabilind amenda la care sunt obligate în solidar ST și DT la 38 061 963 de euro și cea la care este obligată numai aceasta din urmă la 19 030 981 de euro.

Recursurile introduse de ST și de DT sunt respinse de Curte care precizează, în acest context, domeniul de aplicare al Hotărârii Bronner³ în ceea ce privește calificarea drept abuziv, în sensul articolului 102 TFUE, a unui refuz al accesului la infrastructurile deținute de o întreprindere

¹ Este vorba printre altele despre Regulamentul (CE) nr. 2887/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind accesul neîngrădit la buclă locală (JO 2000, L 336, p. 4, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 133) și despre Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru) (JO 2002, L 108, p. 33, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195).

² Hotărârile Tribunalului din 13 decembrie 2018, Deutsche Telekom/Comisia, [T-827/14](#), și Slovak Telekom/Comisia, [T-851/14](#); a se vedea de asemenea Comunicatul de presă [nr. 196/18](#).

³ Hotărârea Curții din 26 noiembrie 1998, Bronner, [C-7/97](#); a se vedea de asemenea Comunicatul de presă [nr. 72/98](#).

dominantă. În această hotărâre, Curtea stabilise un prag mai ridicat pentru a constata caracterul abuziv al unei practici care constă într-un refuz al unei întreprinderi dominante de a pune o infrastructură al cărei proprietar este la dispoziția unor întreprinderi concurente.

Aprecierea Curții

Curtea subliniază mai întâi că orice întreprindere, chiar dominantă, rămâne, în principiu, liberă să refuze să contracteze și să folosească infrastructura pe care a dezvoltat-o pentru propriile sale nevoi. Faptul de a impune unei întreprinderi dominante, din cauza refuzului său abuziv de a contracta, obligația de a contracta cu o întreprindere concurentă pentru a-i permite accesul la propria infrastructură aduce, prin urmare, atingere în mod deosebit libertății de a contracta și dreptului de proprietate al întreprinderii dominante. Astfel, atunci când o întreprindere dominantă refuză să permită accesul la infrastructura sa, decizia de a o obliga să acorde acces concurenților săi nu se poate justifica, pe planul politicii concurenței, decât atunci când această întreprindere dominantă dispune de un adevărat control exclusiv pe piața vizată.

În continuare, Curtea precizează că aplicarea condițiilor enunțate de Curte în Hotărârea Bronner și în special a celei de a treia dintre aceste condiții permite să se stabilească dacă o întreprindere dominantă dispune de un asemenea control exclusiv datorită infrastructurii sale. Potrivit acestei hotărâri, o întreprindere dominantă poate fi obligată să acorde acces la o infrastructură pe care a dezvoltat-o pentru nevoile propriei sale activități numai atunci când, în primul rând, refuzul acestui acces este de natură să elimine orice concurență din partea întreprinderii concurente care solicită accesul, în al doilea rând, acest refuz nu poate fi justificat în mod obiectiv și, în al treilea rând, un asemenea acces este indispensabil activității întreprinderii concurente, și anume nu există un substitut real sau potențial pentru această infrastructură.

În schimb, **atunci când o întreprindere dominantă acordă acces la infrastructura sa, însă acest acces este supus unor condiții inechitabile, condițiile enunțate de Curte în Hotărârea Bronner nu se aplică.** Astfel, deși asemenea comportamente pot fi abuzive prin faptul că sunt susceptibile să creeze efecte anticoncurențiale pe piețele vizate, ele nu pot fi asimilate unui refuz al accesului din partea întreprinderii dominante la infrastructura sa, din moment ce instanțele competente în materie de concurență nu vor putea obliga această întreprindere să ofere acces la infrastructura sa, acest acces fiind deja acordat. **Măsurile care urmează să fie impuse într-un asemenea context vor aduce mai puțin atingere, prin urmare, libertății de a contracta a întreprinderii dominante și dreptului său de proprietate** decât faptul de a o obliga să acorde acces la infrastructura sa atunci când o rezervă pentru nevoile propriei sale activități.

Având în vedere cadrul de reglementare al Uniunii, care impune ST să acorde acces la bucla sa locală întreprinderilor concurente, Curtea amintește că acest operator de telecomunicații slovac nu putea și nu a refuzat în realitate să acorde acces la aceasta. În schimb, ST a stabilit modalitățile și condițiile de acces puse în discuție în decizia în litigiu în temeiul autonomiei sale decizionale în ceea ce privește configurarea acestui acces. Din moment ce acestea nu constituiau un refuz al accesului comparabil cu cel care a făcut obiectul Hotărârii Bronner, **condițiile stabilite de Curte cu această ocazie nu se aplică în speță.** Contrar argumentelor invocate de ST și de DT, Comisia nu era, în consecință, **obligată să demonstreze caracterul indispensabil al accesului la bucla locală a ST pentru intrarea pe piață a operatorilor concurenți pentru a putea califica drept abuz de poziție dominantă modalitățile și condițiile de acces puse în discuție.**

Întrucât celelalte motive invocate de ST și de DT, referitoare printre altele la aprecierea practicii tarifare a ST care a condus la o comprimare a marjelor și la imputabilitatea încălcării în sarcina DT în calitate de societate-mamă, au fost de asemenea înlăturate, **Curtea respinge recursurile în ansamblul lor.**

MENȚIUNE: Curtea de Justiție poate fi sesizată cu un recurs, limitat la chestiuni de drept, împotriva unei hotărâri sau ordonanțe a Tribunalului. În principiu, recursul nu are efect suspensiv. Dacă este admisibil și întemeiat, Curtea anulează decizia Tribunalului. Atunci când cauza se află în stare de judecată, Curtea poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul. În caz contrar, ea trimite cauza spre rejudecare Tribunalului, care este legat de decizia pe care Curtea a pronunțat-o în recurs.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

Textul integral al hotărârilor ([C-152/19 P](#) și [C-165/19 P](#)) se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293